

ret kopiering m.v. Formålet med infosoc-direktivets art. 6 er at tilskynde rettighedshaverne til at anvende tekniske løsninger, som kan dæmme op for kopieringen af digitale værker. Dette formål vil efter Kulturministeriets opfattelse ikke blive opfyldt, hvis rettighedshaverne generelt kan blive pålagt at fjerne kopi-spærringer fra deres værker. Muligheden for, at rettighedshaverne kan blive pålagt at stille eksemplarer af værker og frembringelser i digital form til rådighed for enhver privatperson, som ønsker at fremstille en digital kopi til sig selv, ville underminere markedet samt forhindre kontrol med den ulovlige digitale kopiering. Muligheden for en tvangsmæssig løsning ville samtidig virke som en hæmsko for udbredelsen af anvendelsen af tekniske foranstaltninger. På denne baggrund finder Kulturministeriet, at der er afgørende hensyn, som taler imod et forslag af denne art.

I betragtning af karakteren af de nye regler om tekniske foranstaltninger m.v. vil ministeriet nøje følge udviklingen på området, således at bestemmelserne tages op til revurdering i fremtiden.

Til stk. 2

I bestemmelsen er det præciseret, at udgangspunktet er, at rettighedshaverne ved frivillige foranstaltninger i form af aftaler m.v. skal sikre, at de enkelte brugere kan drage fordel af de i stk. 1 angivne undtagelsesbestemmelser. Det betyder, at en sag først kan indbringes for Ophavsretslicensnævnet efter stk. 1, såfremt der forinden er gjort rimelige forsøg på at finde forhandlingsløsninger og lign.

Det følger af betragtning nr. 51 i direktivets præambel, at rettighedshavernes frivillige initiativer bør fremmes, fx ved indgåelse og gennemførelse af aftaler mellem rettighedshavere og andre involverede parter, således at formålene med de angivne undtagelsesbestemmelser opfyldes. Kulturministeriet vil nøje følge udviklingen m.h.p. at konstatere, om de fornødne aftaler indgås, således at tekniske spærringer ikke stiller sig hindrende i vejen for udnyttelsen.

Til stk. 3

Efter forslaget til § 75 d, stk. 3, skal bestemmelsen i stk. 1 ikke gælde for værker og andre frembringelser m.v., der stilles til rådighed on demand på kontraktmæssige vilkår.

Baggrunden herfor er, at det i infosoc-direktivets art. 6, stk. 4, afsnit, er bestemt, at medlemsstaternes pligt til at træffe passende foranstaltninger i mangel af aftaler mellem rettighedshavere og brugere ikke gælder, når det drejer sig om interaktive bestillingstjenester, jf. herved betragtning nr. 53. Herved forstås

navnlig diverse online-tjenester, som udbydes via internettet og lign., og hvor der ved kontraktlige bestemmelser sker en regulering af vilkårene for adgangen til og brugen af tjenesterne. Muligheden for at indbringe spørgsmålet for Ophavsretslicensnævnet består imidlertid for onlinetjenester, som ikke er af interaktiv karakter.

*Til § 75 e*

Den foreslåede bestemmelse er ny og har til formål at gennemføre infosoc-direktivets art. 7.

Efter direktivets art. 7 er medlemslandene forpligtede til at indføre en passende retlig beskyttelse mod personer, der bevidst og uden tilladelse udfører forskellige handlinger i relation til elektroniske oplysninger om rettighedsforvaltning, som er knyttet til et værk eller andet ophavsretligt beskyttet materiale.

Elektroniske oplysninger om rettighedsforvaltning kan efter direktivets art. 7, stk. 3, være oplysninger, der er leveret af rettighedshavere, og som identificerer det beskyttede materiale og/eller rettighedshaveren. Endvidere vil der kunne være tale om oplysninger om betingelserne for anvendelse af det beskyttede materiale samt numre og koder, der udgør sådanne oplysninger.

Baggrunden for bestemmelsen er, at det forventes, at rettighedshaverne i vid udstrækning vil gøre brug af nye former for forvaltning af deres rettigheder. Den teknologiske udvikling har betydet, at rettighedshaverne har fået mulighed for med teknologiens hjælp at kontrollere og håndhæve brugen af deres beskyttede værker eller frembringelser. Dette kan fx ske ved, at det beskyttede materiale påføres et digitalt vandmærke, der sikrer, at kun autoriserede brugere kan få adgang til og benytte det beskyttede materiale. En anden form for kontrol kan ske ved anvendelse af digitale signaturer, hvorved rettighedshaverne krypterer indholdet på en sådan måde, at kun autoriserede brugere kan få udleveret koder og lign., som kan dekryptere indholdet.

Fordelen ved digital rettighedsforvaltning er, at rettighedshaverne kan sikre deres rettigheder og udstede licenser på individuel basis. Ligesom tilfældet er med andre former for kryptering, eksisterer der imidlertid en risiko for, at de elektroniske oplysninger fjernes eller ændres m.h.p. at krænge rettighederne til det underliggende beskyttede materiale. Formålet med infosoc-direktivets art. 7 er at understøtte anvendelsen digital rettighedsforvaltning ved at forbyde fjernelse eller ændring af elektroniske oplysninger samt distribution og videregivelse af værker m.v., hvor oplysningerne er blevet fjernet eller ændret.